

CUVINTE ARGOTICE SUD-SLAVE DE ORIGINE ROMÂNEASCĂ.

În periodicul din Belgrad, *Godišnjica Nikole Čupića*, t. XV (1895), p. 88—95, se găsește o listă de cuvinte din « argot »-ul țesătorilor de pânuri din păr de capră (*mutavdžije*), al frângierilor și al olarilor din orașele Kraljevo, Kragujevac, Leskovac, Niš, etc., comunicate de Dj. Popović într'o dare de seamă asupra călătoriei lui Jagić prin Sârbia. O seamă dintre aceste cuvinte sunt românești: *brnza* « brânză » (p. 88); *galbin* « ducat » (p. 92); *karnja*, la acuzativ *karnju* (p. 95) și *karnje* (p. 88, 92) « carne »; *kasarina* « prăvălie, casă » (p. 89) (cf. *kučarina*, augmentativ dela *kuća* « casă » și *kućerina* « caduca domus » în dicționarul Academiei din Zagreb s. v.)¹⁾; *krculja* « obligație, chitanță » < cărțulie.

Ar mai putea fi considerate de origine românească: *stanara* « casă, colibă » < stână și *bočkan* « bou » (*bočka* « vacă ») < bou. În cât privește pe *stanara*, cum sunetele românești ă și î sunt redate în serbo-croată prin *a*, nu vedem nici o greutate să-l derivăm din *stână* cu sufixul augmentativ pe care îl avem și în *kućara* + *ina*. E adevărat că în s.-cr. există un cuvânt cu sens identic, *stan*, care ar fi putut servi ca bază lui *stanara**. Etimologia românească a lui *bočkan* și *bočka* este și mai greu de susținut. În adevăr, acestea pot fi o creație s.-cr. din verbul *bostī* « a împunge ». Astfel de cuvinte, din lista publicată în *Godišnjica*, cu aspect românesc, ar mai fi: *kenka* « câne »²⁾, care e însă albanezul *qen* (cf. *ćemka* « cătea »), *moša* « soră », probabil din alb. *moter*, *motra*, « id. » printre un procedeu hypocoristic frecvent la Slavii meridionali (cf. *seša* « soră, sorioară », din *sestra*).

Din care dialect românesc provin aceste cuvinte? Considerând multimea elementelor albaneze din acest « argot », ne-am putea gândi la aromâna. Dar *brânză*³⁾, *cărțulie*, *galbin*⁴⁾ nu sunt cuvinte

¹⁾ Tot din rom. *casă* îl derivă și Sima Trojanović (v. articolul *Prilog tajnim jezicima*, în *Južnoslovenski Filolog* V, p. 224).

[* O formă *stânarie* e atestată la Istroromână de A. Glavina. Am considerat-o (*Studii Istroromâne* II, p. 113) ca formă contaminată din *stână* + *cășarie*. S. P.]

²⁾ Astfel îl explică Sima Trojanović (ibid. p. 224).

³⁾ D-L Th Capidan l-a găsit totuși atestat, dar rar, și în aromâna.

⁴⁾ Forma aromâna este *galbundă*.

aromânești; pe urmă *n* palatal din *karnja*, *karnje* ne amintește dialectele dr. din Banat și Transilvania. Să nu uităm că majoritatea Românilor dintre Morava, Timoc și Dunăre, deci destul de apropiată de orașele Niš, Kragujevac, etc., vorbesc un graiu aproape identic cu cel bănățean, prezentând patalizarea dentalelor înaintea lui *e* și *i*. Din graiul acestor Români trebuie să fie și cuvintele înșirate mai sus, întocmai cum multimea elementelor albaneze din acest « argot » (*vajza*, *vajzor*, *vajzinka*, *vajzinče*, *vajska* « fată, fetiță » < alb. *vajzë*; *djale*, *dale*, *djalac*, *dalac* « băiat, copil » < alb. *djalë*; *bukar* « pâne » < alb. *bukë*; *pljaka*, *pljače* « femeie, nevastă » < alb. *plakë* « babă »; *kamiti* « a avea » < alb. *kam*, etc.), sunt împrumutate din graiul Albanezilor de Nord-Est, care și-au întins așezările lor, în cele două secole din urmă, până în apropierea orașelor Niš și Kraljevo.

În schimb, o seamă de cuvinte argotice sud-slave de origine românească, comunicate de Sima Trojanović în *Južnoslovenski Filolog* V, trebuie considerate ca fiind împrumutate dela Aromâni. Astfel *karne* « carne », cu *n* nepalatalizat, din graiul olarilor din Pristina (v. *Južnoslovenski Filolog* V, p. 222), *biserka* « biserică », din graiul zidarilor din regiunea Sirinić, pe care însuși Sima Trojanović îl derivă din aromână (regiunea Sirinić e în apropierea orașului Prizren) (ibid., p. 223), expresia *are* « il y a » și *nore* « il n'y a pas », din Krajina Bosniei) ibid., p. 225). De asemenea și *skutura* « furt », derivat de S. Trojanović (*ibid.*), din rom. *a scutura*, întrebuinat în graiul tinichigilor din Prizren, trebuie să fie tot de origine aromână judecând după așezarea geografică a acestui oraș, mai aproape de regiuni aromâne decât dacoromâne. Pe urmă, chiar meseria de tinichigu este o meserie practicată de Aromâni în toată partea apuseană a Peninsulei Balcanice, până în Bosnia, unde sunt numiți *gunusari* și sunt de mult sârbizați (v. articolul lui Weigand: *Rumanen und Aromunen in Bosnien*, în « *Jahresbericht* » XIV, 171—197). Tot în graiul acestor gunusari, « eine Art Geheimsprache » cum zice Weigand, deci un « argot » serbo-croat, se întâlnește și cuvântul *biserka* « biserică », amintit mai sus.

E. PETROVICI